

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"לוי, רח"י יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו 058666447 | 0507658052

מצוות ללא פרסום

פתוב בפרשה: "דבר אל אהרן ואמר אליו, בהעלתך את הנרות, אל מול פני המנורה, יאירו שבעת הנרות" (במדבר ח, ב). שואל רש"י במקום - למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים? מה הקשר בין הדברים? מתרץ רש"י - לפי שכשראה אהרן את חנכת הנשיאים, חלשה דעתו שלא היה עמם בחלוקה, לא הוא ולא שבטו. אמר לו הקדוש ברוך הוא - חיה, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומיטיב את הנרות. בפרשה הקודמת, פרשת נשא, מקדישה התורה עשרות פסוקים על הטקס שהיה בחנכת המשכן. מגיעים כל שנים עשר השבטים, וכל נשיא מקריב את הקרבן שלו, קרבן נדבה, איזה כבוד ואיזה מעמד. זה כבוד שם שמים פשוט. איזו זכות זו להקריב ביום חנכת המשכן קרבן לכבוד ה' יתברך. לכן זכו אותם נשיאים.

אהרן הכהן, שגם כן היה רגיל להקריב קרבנות בבית המקדש, מסתכל על אותם שבטים שזכו להקריב ביום חנכת המשכן, ביום הגדול, קרבנות נדבה, וחלשה דעתו. למה שאני לא אקריב גם קרבנות נדבה? כך חלשה דעתו. ואמר לו הקדוש ברוך הוא - מה אתה דואג? למה אתה מקבל חלישות הדעת? תדע לך שמה שאתה עושה, יהיה גדול ממה שעושים כל אותם נשיאים. למה? כי אתה מדליק ומיטיב את הנרות.

לכאורה, הדברים לא מובנים. קדם כל - למה חלשה דעתו של אהרן? חסר לו משהו בחיים? יש לו הכל ברוך ה'. הוא כהן גדול, הוא עובד בבית המקדש, הוא מקריב קרבנות, וכו'. דבר נוסף, צריך להבין איך הקדוש ברוך הוא הצליח לפייס אותו. הוא אמר לו - חיה, שלך גדולה משלהם. למה? שאתה מדליק ומיטיב את הנרות. האם המעלה של הדלקת הנרות גדולה מאשר להקריב קרבן? הקרבן הוא ריח ניחוח לה'. מי שמקריב אותו זוכה לעלות על גבי המזבח, כשהכהנים מסביב רואים איך הקרבן שלו עולה ומרצה על עם ישראל. למה שהנרות יחשבו יותר מהקרבנות?

לעניות דעתי, מה שכאב לאהרן בכך שהוא לא השתתף עם הנשיאים בחנכת המשכן ובקרבנות, הוא שהם מקדשים שם שמים. במעשה שלהם הם מראים מה זה כבוד ה', מה זה בית המקדש, שמביאים בו קרבנות ומעלים אותם לכבוד הקדוש ברוך הוא. יש כאן קדוש שם שמים. הרי כל העולם וכל מי שקשור לקדושה מבין שהמעמד הזה היה נשגב. בנוסף, כתוב בגמרא שאפלו עשרה נסים נעשו באותו יום. זאת אומרת, אין קדוש שם שמים יותר גדול מאשר היום הזה שבו העלו הנשיאים את הקרבן. חשב אהרן, לכאורה, אולי אני לא מספיק מקדש שם שמים. אולי אני לא רואי ולכן לא הזמינו אותי, לכן לא נבחרתי.

אומר הקדוש ברוך הוא לאהרן - לא, אתה טועה. אל תחשב שמה שאני מחפש בעבודת ה' זה את הכבוד, את התפאורה, את המסביב. זה לא מה שעושה לי נחת רוח בשמים. אתה יודע מה עושה לי טוב? מצוה שאדם עושה בפשטות ובצניעות. כשעושים מצוה כזאת לשם שמים, זה הדבר שעושה לי נחת לדורי דורות. לכן אומר הקדוש ברוך

אומר הקדוש ברוך הוא לאהרן - לא, אתה טועה. אל תחשב שמה שאני מחפש בעבודת ה' זה את הכבוד, את התפאורה, את המסביב. זה לא מה שעושה לי נחת רוח בשמים. אתה יודע מה עושה לי טוב? מצוה שאדם עושה בפשטות ובצניעות

הוא לאהרן - מה אתה רוצה? יש לך את הנרות. אתה מדליק, אף אחד לא מסתכל, אין פה טקס, לא רואים אותך, זה נעשה ללא פרסום מיתר. אתה מדליק את הנרות, מיטיב אותם, מכין אותם, אתה יודע איזו מעלה זאת? מבחינתי זו הנחת המקסימלית שיכולה לרצות אותי.

המעשים הקטנים, המעשים הפשוטים, הם הכי גבוהים בשמים. ולצערנו, אנחנו חושבים שזה בדיוק הפוך. אדם חושב שאם הוא יבנה איזה מקום, שכל עם ישראל ישמע וידע עליו שהוא הוא התורם הנכבד, הוא מקום ראשון. כשהוא יגיע לשמים הוא יגלה שיהודי אחר, פשוט, תרם כמה שקלים בשקט לאיזו אלמנה ואף אחד לא ידע, והמעלה שלו גדולה יותר מזה שבנה עשרים קומות להשקין בהם לומדי תורה והכל בפרסום רב. אנחנו לא יודעים איך זה עובד בשמים. הקדוש ברוך הוא מתייחס דווקא לדברים הפשוטים יותר, אלה שעושים בכונה טובה, בלב טהור, מצוות שאנשים בדרך כלל לא חושפים אותן.

למה התורה אומרת "היה עקב תשמעון"? אומר רש"י הקדוש - מצוות קלות שאדם דש בעקביו. אם תשמעו, אתם זוכים לכל הברכות. האם מי שעושה מצוות גדולות - לא יזכה לכל הברכות? רק במצוות הקלות? לא. מה שרש"י בא ללמד אותנו, זה שהקדוש ברוך הוא יש לו נחת, יש לו שמחה, מאותם אלה שעושים בשקט. הם ודאי מקבלים. הם ודאי לשם שמים. כשאין פרסום ואין כבוד ודאי שאדם מכון לעשות לכבוד ה' יתברך. דווקא המעשה הקטן והאצילי הזה, לפעמים יכול לשנות את כל העולם.

אהרן הכהן בסך הכל מדליק נרות. אבל הנשיאים - הקריבו קרבנות. מי לא ידע על כך שהנשיאים הקריבו קרבן? תראו איזה הבדל חד - הקרבנות של הנשיאים - זה רק כשיש בית המקדש. אין בית המקדש - לא מועיל הקרבן. אין קרבנות, אין שום דבר. אהרן הכהן שזכה להדליק את הנרות וסך הכל היה עומד ליד המנורה, מיטיב ומדליק, ללא פרסום וכבוד, זכה ששלו היתה גדולה משלהם. כל עם ישראל, עד היום, מדליקים נרות חנכה בזכות המצוה שאהרן עשה. מצוה שתשאר לנצח. כך זה כשאדם עושה לשם שמים. לא צריך כבוד, לא צריך פרסום.

הרב יצחק ועקנין הוא רב גדול וחשוב. במשך שלושים שנה הוא היה הרב של מעלות ולפני כן הוא היה במרוקו, ונהל סמינר של בנות. היה לו סמינר גדול עם צוות גדול של רבניות, מוריכות ומרצות. סמינר שעובד, שמחזק את הבנות, שמקרב אותן לאבינו שבשמים. כשהרב יצחק ועקנין פתח את הסמינר, היתה לו קבלה שהוא קבל על עצמו. הוא קבל על עצמו שכל בת יהודיה שרוצה להתקבל לסמינר - לא משנה מה היא, מי היא, הוא מקבל אותה. הוא אפלו לא מברר עליה. זה לא פשוט. היו לו שם מאות בנות, אך כך הוא קבל על עצמו. ברוך ה', היתה לו סיעתא דשמאי גדולה.

יום אחד התקשר אליו יהודי פלוני במרוקו ואמר לו: "כבוד

המשך
בעמוד 3 >>

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת	לע"י	לע"י	לע"י	לע"י	לע"י
19:09	20:20	21:18	יצחק שם טוב בן שרה ז"ל	שאו"ל חי בן מרים ז"ל	ישראל בן חביבה ז"ל	רחל בת שושנה ע"ה	דוד בן השאנה ז"ל

ע"פ לוח "אור החיים" לפי זמני ירושלים

פנצ'ר ביום סוער

למחרת בבוקר עשה האברך הצעיר את דרכו כהרגלו לבית המדרש ועסק בתורה בהתלהבות. פלפולי הגמרא ושינון ההלכה השכיחו ממנו לגמרי את מאורעות הלילה שעברו עליו. לאחר כמה ימים, נשמעות דפיקות בביתו של האברך. "שלום" אמר בחיוך שליח שנשא זר פרחים ענק בידו, "זה משלוח בשבילך אדוני, רק תחתום שאכן קיבלת זאת". האברך התפלל עד מאוד, מי שולח לו פרחים באמצע היום ובגודל מיוחד שכזה? הוא הניח את הזר וראה שבתוכו מונחת מעטפה.

האברך פתח את המעטפה, ובתוכה היה מכתב קצר שכתוב בו: תודה רבה על עזרתך המיוחדת בתיקון הרכב ביום חורפי ובאמצע כביש מהיר. כאות תודה, ראיתי לנכון להעניק לך המחאה על סך 250 אלף דולר לכיסוי המשכנתא, בהערכה

ה בה נראה מהסיפור שלפנינו (במקורו מעלון "אור שרה"), המוביל אותנו לתובנה, כי שפע רב יורד אל העולם הזה בזכות קיום המצות ובפרט על ידי קיום מצות במסירות נפש וכיסופים לקיום המצות, וכי שפע רב נשלח יורד ממרום בזכות כך. היה זה לפני כמה עשרות שנים. חורף כבד פקד את מחוזותיה של ארצות הברית. הגשם ניתך ארצה ללא הרף וסופות הוריקן עזות הביאו להרס וחורבן של בתים רבים. עיירות שלמות סבלו מהצפות מים רבות, וכן בכבישים רבים נוצרו שיבושים קשים. לילה אחד, יצא לו יהודי תושב ארצות הברית הלומד באחד הכוללים לנסיעה חפוזה לעיר הסמוכה. הוא נכנס לרכבו והחל בנסיעה, כשמטר עז יורד כל הדרך.

והנה, בעודו נוסע בכביש המהיר, רואה הוא על צד הדרך רכב תקוע החונה בשוליים והנהג מנפנף בידו בפנס ומסמן שהוא זקוק לעזרה. האברך היהודי הבחין בנהג המסכן תקוע בגשם העז ובקור הכבד, והחליט מיד לסטות מנתיבו החוצה, על מנת לנסות ולהגיש לו עזרה. היה זה צעד לא פשוט. ירידה לשוליים בכביש כה מהיר ובפרט ביום חורפי שכזה הינה מסוכנת ביותר, אך האברך ידע כי תורתנו הקדושה מצווה אותנו לגמול חסד עם כל אדם, ועל כן עצר הוא את רכבו בצד וניגש להעניק עזרה.

האברך רץ אל הנהג ושאל אותו: "מה הבעיה?". הנהג המסכן שכה שמח בקבלת העזרה, הסביר לאברך כי יש לו פנצ'ר בגלגל והוא וחברו היושב בתוך הרכב אינם מצליחים לתקן אותו. האברך טוב הלב לא חשב פעמיים ובעוד גשם הזלעפות ממשיך לרדת ללא הרף, הפשיל הוא שרוולים ובמרץ רב ירד מתחת לרכב והתחיל במלאכת החלפת הגלגל. הנהג וחברו הסתכלו בהתפעלות רבה על האברך שעבד במרץ ובהתנדבות, למרות הגשם והקור. הם ניסו בכל מאומם להגן על האברך במטריותיהם מפני הגשם, אך הגשם והרוח ניצחו אותם והאברך נרטב עד לשד עצמותיו.

האברך שמח מאוד בהזדמנות שנפלה בחלקו לקדש את שם ה' בעולם, ולאחר כרבע שעה סיים את מלאכת החלפת הגלגל והורה לנהג להמשיך בנסיעה. הנהג ההמום הודה לאברך מקרב לב והאברך הנבון אמר שהוא בסך הכל עשה את מה שבורא עולם ציווה אותנו לעשות והחל ללכת לכיוון רכבו. חברו של הנהג, שהיה לבוש בבגדי איש עסקים חשוב, קרא לכיוונו של האברך: "סליחה, אדוני". האברך הסתובב ושאל: "אתה מתכוון אלי?".

איש העסקים חיך, הודה לאברך מקרב לב והמשיך ואמר: "אמור נא לי בבקשה, מה אוכל לתת לך בתמורה על כל מה שעשית למעננו בגשם השוטף?". "אינני רוצה מאומה, עשיתי חסד כפי שציווני בוראי" אמר האברך בהחלטיות ובשמחה עצומה על קידוש השם הגדול שעשה, ופנה לשוב לרכבו. "לא! בבקשה אל תלך. רוצה אני לתת לך עזרה בכל דבר אשר נדרש לך", אמר שוב איש העסקים החביב. האברך השיב: "אדוני היקר, אחזור ברשותך על דברי: 'עשיתי מצווה ואיני חפץ לקבל מאומה בתמורה'".

אך איש העסקים לא ויתר ואמר לאברך: "תקשיב טוב יהודי יקר, הנני איש עסקים עשיר, וכעת אתה פוגע בי בכך שאינך נותן לי להשיב לך תמורה. אמור נא לי בבקשה, יש לך חוב או צורך בעזרה כספית?". האברך לא רצה כלום בתמורה, ומאידך גיסא חשש שאם ישוב על עקבותיו בלא להיענות לבקשתו של האמריקאי החביב, ייגרם חילול השם. רעיון מצחיק עלה במוחו של האברך והוא קיווה שאם יאמר אותו תסתיים השיחה עם האמריקאי החביב והוא יוכל להמשיך בדרכו.

האברך הנבון ענה ואמר: "יש לי משכנתא שלקחתי לעשרים שנים בשווי של 250 אלף דולר, אך באמת שאיני רוצה תמורה על כך". "אין בעיה" השיב האמריקאי החביב, "רק תן לי את כתובתך וחזור לרכבך". האברך שמח שמחה גדולה שלא גרם לחילול השם ותשובתו ריצתה את האמריקאי החביב. הוא מסר את פרטיו ומיהר לרכבו כשהוא ספוג במים.

האברך טוב הלב לא חשב פעמיים ובעוד גשם הזלעפות ממשיך לרדת ללא הרף, הפשיל הוא שרוולים ובמרץ רב ירד מתחת לרכב והתחיל במלאכת החלפת הגלגל...

רבה, איש העסקים. האברך היה המום עד עמקי נשמתו. הוא לא חשב באמת שהאמריקאי החביב ייקח את דבריו ברצינות, הוא הודה לה' מעמקי ליבו על ששלח שליח שישלם עבורו את המשכנתא על דירתו, וכך יזכה לשבת ולעסוק בתורה מתוך רווחה.

לפעמים מספיקה מצוה אחת של קידוש ה', אף על פי שכל היום הוא עמל ועוסק בתורה הקדושה, ואותה מצוה יכולה להשפיע שפע רב לאותו אדם. בפרשת השבוע מוצאים אנו את נושא "פסח שני", אותו חג שהקב"ה העניק במתנה לאותם אנשים מעם ישראל שהיו "טמאים לנפש אדם", וכידוע שאותם אנשים עסקו במת מצוה, לפי רש"י הקדוש הם היו נושאי ארונו של יוסף, ולפי מדרשים אחרים עסקו בקבורה של מת מצוה במדבר שלא היו לו קרובים שיטפלו בקבורתו. אם כן, לפי כל הפירושים יוצא שהם היו פטורים ממצוות הבאת קרבן פסח.

אבל אף על פי כן, הם יצאו מגדרם והיו בעלי מסירות למצות, ולא רצו להפטר ממצוות קרבן פסח בטענה של "אנוס רחמנא פטריה", אלא פנו למשה רבינו ואמרו לו "למה נגרע לבלתי הקריב קרבן הפסח במועדו". אך אפילו משה רבינו לא ידע מה להשיב להם, עד ששאל את הקב"ה וקיבל ציווי מפורש לחג "פסח שני", בו יוכלו אותם טמאים להקריב את קרבן הפסח. כן כן, חג חדש, מועד שלא ידע עליו משה רבינו עד כה, שפע גדול ועצום שיוירד לעולם, וכל זה בזכות הכיסופים של אותם אנשי המדבר לקיום מצות הפסח ככל שאר אחיהם.

אמרו חז"ל "שכר מצות בהאי עלמא ליכא" (קידושין לט:), ואומרים המפרשים שאמנם שכר מצות לא מגיע לנו בעולם הזה, כי אנו עושים את אשר ציוונו הבורא, והשכר שמור לנו לעולם הבא, אך אדם העושה מצות במסירות נפש, ועושה גם את מה שהוא לא חייב, מתחסד עם בוראו ועושה מעל ומעבר מכוחות הטבע שבו, זוכה לשכר עצום בעולם הזה, וכמו שהוא שבר את הטבע שלו, כך גם בקב"ה עושה עבורו לפני משורת הדין ומעל לטבע, ומעניק לו שכר עצום.

לע"נ
רבי אשר עמר
בן מרים ז"ל

לע"נ
אברהם אברהון
בן ג'נינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

באמת יהודי? הרב שמע את השם ונזכר. איך הוא לא יזכור, אחרי כל מה שהיה עושה לו שם? אמר לו הרב: "מאה אחוז שהיא יהודיה". וספר לו את כל הספור. אם היא יהודיה, אפשר לעשות ברית מילה.

עשו את הברית, ולאחר מכן שאל הרב את האשה: "כמעט עשרים שנה שאת נשואה לגוי, מתנהגת כגויה, נראית כמו גויה, כל החיים שלך הפקר, אין דין ואין דין, תגידי לי - מה לך ולברית מילה?" ענתה האשה לרב: "לפני למעלה מעשרים שנה למדתי באיזה סמינר. הייתי שם בסך הכל יומים. אמנם עשיתי שם הרבה בלגן, אבל שמעתי כמה דברים. אחרי שיצאתי מהסמינר, היו לי תאוות לעשות עברות, אבל בכל פעם שאני עושה עברה, אני יודעת שאני טועה. שלא זו הדרך. אבל היצר הרע מתגבר עלי. התחננתי עם גוי, למרות שאני יודעת שזה אסור. אני יודעת שאני עושה דבר לא טוב. שם בסמינר למדתי בדיק מה מותר ומה אסור. אבל כל זה כשהי נוגע אלי. כשמדבר בבו שלי, שהוא אמור להיות יהודי ותהיה לו בחירה, אני רוצה שאם הוא רוצה, שיבחר בדרך הטוב. שהוא יהיה יהודי כמו כל היהודים, לכן אני רוצה לעשות לו ברית מילה". התקשר הרב דינר לרב יצחק ועקנין פעם נוספת ואמר לו: "כבוד הרב, למדתי ממך דבר עצום. הרי כל מי שהיה רואה ושומע את הספור הזה, היה חושב שרק נזקים נגרמו מכן. שהוא קבל אותה לסמינר. אבל מה אני רואה למפרע? שהיומים האלו השפיעו על כך שהבן שלה יהיה יהודי". היא לא רצתה חס ושלום שהבן שלה ילך בדרך. היה לה מצפון שאמר - אני לא עושה טוב, אני לא אגרום גם לבן שלי שלא יעשה טוב.

מה ההשפעה של מעשה קטן, של קבלה קטנה? אנחנו לא יודעים. אבל עלינו להבין שהקדוש ברוך הוא חפץ דוקא במעשים הקטנים. אדרבה - "שלך גדולה משלהם". תעבד. תעשה. את הדברים הפשוטים, את הדברים הקטנים. לא צריך דברים שהם פרסום, את זה תשאיר לאנשים אחרים. אבל תעבד בדבקות במטרה עצמה. זו העבודה שלנו - לעבד את הקדוש ברוך הוא בתמימות, בשלמות, ואז נזכה בעזרת ה' שהקדוש ברוך הוא יגור עלינו גזרות טובות, ישועות ונחמות, אמן ואמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

הרב, יש לי בת, חצפנית ומפרעת. במקום שהיא נמצאת, הכל נשבר. היא עושה תהו ובהו. אני רוצה שהרב יקבל אותה לסמינר. בדרך כלל אין הנחתום מעיד על עסתו, אבל פה כן. הנחתום מעיד על עסתו. אני מעיד שהיא מפרעת, חצפנית, וכשהיא נמצאת באזור - יש חרבן". הרב חשב לרגע האם להכנס לתסבוכת הזו, אבל יש לו קבלה. הוא קבל על עצמו שכל בת שתרוצה להתקבל לסמינר - מספיק שהיא תהיה יהודיה ותתקבל. הוא הפיר את המשפחה של אותו אדם וידע שמדבר פה במשפחה יהודיה. אדרבה, אדם צריך להוכיח שהוא מקים את הקבלה שלו דוקא כשקשה לו. הוא אמר לאבא מיד שאין בעיה, הוא יקבל אותה מיד.

זה לא היה קל. אותה בחורה הייתה אז בערך בת עשרים. היא הגיעה לסמינר, עוד לא נכנסה וכבר תהו ובהו. כל המורות והמדריכות באו לרב והתלוננו בפניו שזה לא שיה, היא מקללת, היא חצפנית. בסופו של דבר אמר להן הרב: "אין מה לעשות. קבלתי אותה. תנסו להתמודד". היא הייתה שם בסך הכל יומים והפכה את כל הסמינר. היא עשתה נזקים גדולים. והרב לא אמר כלום. הוא בקש מכל המורות והמדריכות: "אל תגידי מילה". אחרי יומים היא עזבה לבד, הבינה שזה לא בשבילה. הספור הזה נגמר, נשכח. לאחר מכן עלה הרב לארץ והיה הרב של הישוב מעלות.

עברו מאז שלושים שנה. יום אחד הגיעה אשה כבת ארבעים לאב בית הדין בלונדון, הרב דינר. אותה אשה בקשה ממנו לערוך ברית מילה לבנה הראשון. הרב שאל אותה על בעלה והיא אמרה לו שהוא גוי אבל היא יהודיה. הרב לא יכול היה להאמין לה. אם הבעל גוי מבנה, מי אמר שהיא יהודיה? אם היא לא יהודיה היא כמובן לא יעשה את הברית. אמר לה הרב: "אני לא יכול לעשות ברית מילה, עד שלא אדע בברור שאת יהודיה. את יכולה להוכיח זאת?". ענתה לו האשה: "כן, בארץ ישראל יש רב שקוראים לו הרב יצחק ועקנין. תשאל אותו".

הרב, שאחיו התגורר בישראל, התקשר אליו ושאל אם הוא יוכל להשיג בשבילו את הרב יצחק ועקנין. אחרי ברור קצר, אחיו השיג לו את מספר הטלפון. הרב דינר מלונדון התקשר לרב יצחק ועקנין ושאל אותו: "יש כאן אשה שנשואה לגוי ורוצה לערוך ברית לבן שלה. היא טוענת שהיא יהודיה. הוא אמר לו את שמה. האם היא

אחרית הימים

גולה או גאולה

בעל ה"ישמח משה", ר' משה טייטלבוים זצ"ל רב קהילת יהודי אוהעל בשאטוראליאוייה (כן, יש מילה כזאת, לא נרדמתי על המקלדת...) שבהונגריה, היה עובד ה' בכל רמ"ח איבריו. באחד הימים סיפרו בביתו שחתנו הגדול בעל "אריה דבי עילאי", עומד לבקרו. החתן היה אהוב עד מאוד על בני הבית, ובמיוחד על חותנו. ה"ישמח משה" ישב כדרכו בחדרו שקוע כל כולו בתלמוד ומפרשיו, ולא נטל כל חלק בהכנות של בני הבית.

והנה הגיעה השעה אשר נועדה לבוא החתן, כל בני הבית עמדו וצפו מבעד לחלונות לאורך הדרך, אך הוא אינו מגיע, עברה שעה ארוכה, ובני הבית המיילחים לבוא האורח החלו דואגים, כל רגע נוסף הגביר את המתח, שמה אירעה חלילה איזו תקלה בדרך, כאשר סוף סוף נראה האורח הנכסף - מבעד החלון - הולך ומתקרב אל הבית, הזדרז מיד אחד מאנשי הבית לחדור של ה"ישמח משה" ואמר בהתרגשות רבה: "הוא הגיע!!".

ה"ישמח משה" התנער מהרהוריו, מלמל לעצמו "הוא הגיע, הוא הגיע!!", לבש את בגדי השבת שלו, וחיש מהר יצא בריצה לקבל את פניו של אותו אורח גדול, שכל כך ציפה לבואו. "איפה הוא??", שאל את בני ביתו, והם הצביעו לעבר חתנו אהובו המתקרב לביתו. כיון שראהו - נפל והתעלף! בני הבית מיהרו להעירו, ואז שמעוהו ממלמל: "הוא עוד לא הגיע, זה לא הוא...", אמרו לו, "זה הוא, זה חתן האהוב!", אמר להם, "חתי בודאי אהוב עלי, אבל כשצעתקם 'הוא הגיע' מיד חשבתי שכוונתכם למלך המשיח...". מבהיל עד כמה גדולי ישראל חוו על בשרם את הציפיה למשיח.

"אמר רבא, בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו: נשאת ונתת באמונה? קבעת עתים לתורה? עסקת בפריה ורביה? צפית לישועה?" (שבת לא). לא מובן. בשלמא לשאת ולתת באמונה זה היסוד לכל המצוות כולן,

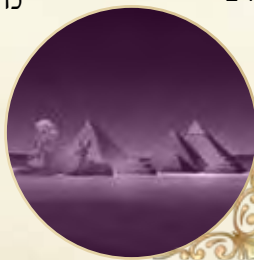
כשם שאמרו ז"ל (מכות כד.) "בא חבקוק והעמידן על אחת". קביעת עתים לתורה - פשיטא שאדם יתבע על ביטול תורה, שהיא חיינו ואורן ימינו. פריה ורביה - זו מצות 'פרו ורבו', אך מכל מקום, כל אלו הן מצוות המוטלות על הפרט. אבל ציפיה לישועה!?

הלא הישועה הנ"ל היא ביאת המשיח וחזרת העולם לתיקונו, שכן פירש רש"י (שבת לא.) - "צפית לישועה: לדברי הנביאים". וכל הנביאים, כידוע, לא נתבאו אלא לימות המשיח (סנהדרין טז.), וברור לכולנו שהישועה הזו הינה לכלל ישראל. וכי ישתנה משהו בתכנית הבורא לגאול את ישראל אם פלוני או אלמוני לא יצפה לישועה!?

מה יתן ומה יוסיף המצפה לישועה, ומדוע יתבע על כך?!

כדי לענות על זה, צריך להבין מהיכן נובעת הציפיה הנוראה הזו לישועה. גדולי ישראל הבינו שאנחנו בגלות, לכן הם ציפו, חיכו, בכו והתפללו! כי מי שמרגיש שהוא נמצא בתוך ביוב, מבין שהוא חייב מקלחת! אבל מי שיועד שהוא חי בתוך ביוב, אבל נחמד לו שם? כי אחרי הכל יש לו שם שכנים טובים, חלקם בעלי 6 רגליים בדמות תמר מג'הול, ולריח? נו, עוד אפשר להתרגל - זה מעיד על הפנימיות שלו.

עכשיו נבין למה מתו 80 אחוז מעם ישראל בשלושת ימי האפילה, הסיבה - הם העדיפו להתרגל לביוב המצרי! (שמות רבה, יד, ג) ומדוע האדם יתבע על כך ליום הדין? כי הוא לא שינה תפיסה וציפה לישועה! זה מעיד שהוא עכור מרוב עבירות ולא טיהר עצמו בדבקות הבורא, כי מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר את הטמאים - אף הקב"ה מטהר את ישראל (יומא, פ"ח, משנה ט) המצב הנוכחי הוא עגום, ואסור להתרגל אליו. במאמר הבא אי"ה נרחיב יותר, ועד אז שבת שלום!

גדולי ישראל הבינו שאנחנו בגלות, לכן הם ציפו, חיכו, בכו והתפללו! כי מי שמרגיש שהוא נמצא בתוך ביוב, מבין שהוא חייב מקלחת!

הרב עמירם טובי הי"ד

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישור 7 ואז 956363

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה שליט"א**
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן לרכוש עם
הקדשה
מעוצבת
ע"ג הספר

אוצר לשולחן המנוח

ניתן להשיג אצל המחבר: 0586666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

אולם האירועים המיוחד
של בית הכנסת "בית לוי"

בסימז

אנו מזמינים אתכם לביקור והתרשמות
ולערוך את האירוע שלכם באולם החדש והמשופץ:
ברית מילה // סיומי מסכת // אזכרות // שבת חתן // כנסים והרצאות
ההכנסות קודש להחזקת הכול • לתחזוקת המקוה • לנזקקים

בית לוי
אולם אירועים

רח' יוסף חכמי ליד מלון רימונים-שלום
שכונת מדורגי בית וגן ירושלים

לפרטים ותיאום מועד התרשמות:
054-4222931 // 054-3551383 // 02-6540906

מקווה חדש ונקי בסטנדרטים הגבוהים ביותר:

מהודר בכל ההידורים ובתכלית הכשרות
לפי כל השיטות והחומרות

בהמלצתם ובפיקוחם של גדולי ישראל

נבנה ברמה גבוהה ובייחוד מיוחד
עובר נקיון יסודי מידי יום ביומו
ע"י חברת נקיון

המים מוחלפים בכל יום

לפרטים נוספים: 02-9664455
רחוב יוסף חכמי 48 מורדות בית וגן ירושלים

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM